

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

ΕΚΩΑΙΣΕΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ναι, τί είδατε ; συνέχισε νευριασμένη η Λένα. Δεν είδατε απολύτως τίποτε. Είπε πολύ περίεργα, μα την αλήθεια, τὰ μάτια τὰ δικά σας. Βλέπετε πράγματα που δεν πρέπει νὰ τὰ βλέπετε καὶ δὲν βλέπετε τὰ πράγματα που θάπρεπε νὰ βλέπε-

τε. Γιατί ἂν βλέπατε μερικά πράγματα θὰ μπαίνατε καλύτερα στὸ νόημα. Μάλιστα, κύριε Κόλα. Ὁ "Αλεξὶ δὲν εἶνε φίλος τοῦ σπιτιοῦ μου. Δὲν μπαίνοβγαίνει στὸ σπίτι μου. Δὲν κυκλοφορεῖ ὅποια ὥρα τοῦ καπνίσει στὴν κρεββατοκάμαρά μου, ὅπως κάνει σ' ἄλλα σπίτια που δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσο μακριὰ ἀπ' τὸ δικό σας. Τ' ἀκούσατε ; Καὶ τώρα χαίρετε, κύριε.

Ὁ Προκόπης σάστισε.

— Τὸν πρόστυχο! μουρμούρισε ἡ Λένα φεύγοντας.

Ὁ Προκόπης τὴν ἄκουσε. Μὰ ἔδωσε τόπο στὴν ὀργή. Τὸν εἶχε ταράξει τὸ ἐπεισόδιο αὐτό.

— Ὅριστε! ἄρχισε νὰ μονολογῇ. Μὲ τὸ δίκη μου θὰ βρῶ καὶ τὸν μελεᾶ μου. Μά... γιὰ στάσου. Γιατί μούρριξε ἐκείνη τὴν καμπανιά ; Τί ἤθελε νὰ πῆ δηλαδή; Ἐννοῦσε, χωρὶς ἄλλο, τὸ δικό μας σπίτι. Ἄμ' θέβαια... θέβαια. Ἡ κολοβὴ ἀλεπού θέλει κι' ὄλες τίς ἄλλες κολοβές.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα, ἀριστερά, καὶ μπῆκε ἡ κ. Ἀσπασία μὲ τὴ Νινόν.

— Ἄ, νάτος! Ἐδῶ εἶνε, εἶπε ἡ κυρία Ἀσπασία στὴ Νινόν, μὲ προσποιητὴ χαρὰ.

Καὶ κυττάζοντας τὸν Προκόπη, πρόσθεσε:

— Τοιμαστήστε, ἀγαπητέ μου, γιὰ μιὰ μεγάλη χαρὰ.

— Μεγάλη χαρὰ; ρώτησε παραξενεμένος ὁ Προκόπης.

— Μά, ναι, θέβαια. Σήμερα... αὔριο...

— Σήμερα... αὔριο ;

— Σήμερα αὔριο γίνεσαι παππούς.

Ὁ Προκόπης συγκινήθηκε θειά.

— Ἀλήθεια; Μοῦ λέει τὴν ἀλήθεια; ρώτησε τὴ Νινόν.

— Μὰ ναι σὰς λέω, τοῦ ξαναῖπε ἡ κυρία Ἀσπασία.

— Σίγουρα πράγματα λοιπόν, ξεφώνησε καταχαρούμενος ὁ πατέρας τοῦ Γιαννάκη. Σίγουρα. Δὲν μοῦ λέτε ψέματα. Εἶν' ἐτοιμόγεννη. Θὰ τὸν κἀν τὸν παιδάρο !...

— Μὰ ναι, ναι, ἐπιβεβαίωσε ἡ Νινόν.

Ὁ Προκόπης δὲν εἶχε πειὰ κρατημό.

— Τότε, κυρία, εἶπε στὴν Ἀσπασία, τότε... νὰ σὲ φιλήσω καὶ δὲν ἔχασε καιρὸ.

Ἀρπάζε τὴν συμπεθέρα του, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὴν φιλῇ, νὰ τὴν φιλῇ ἀπανωτά.

Ἡ κυρία Ἀσπασία ἐμόρφαζε σὰν νὰ τὴν πότιζαν κινίνο.

Ὁ Προκόπης τὴν ἄφησε κι' ἄρπάζε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Νινόν.

— Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω καὶ σένα, παιδάκι μου, τῆς φώναξε.

Καὶ τὴ γέμισε κι' αὐτὴ φιλιὰ, φιλιὰ χαρᾶς ἀσυγκράτητης.

Ἡ Νινόν ἔκανε, ὅπως κ' ἡ μαμὰ τῆς, τίς γκριμάτσες τῆς. Δὲν τῆς πήγαιναν καθόλου τὰ φιλιὰ αὐτὰ τοῦ πρώην ταβερνιάρη.

Μὰ ὁ Προκόπης δὲν κατὰλαβε τίποτε, δὲν εἶδε τίς γκριμάτσες τους.

Πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του ἄρχισε νὰ φιλῇ ὅ,τι θρискόταν μπροστά του, ξεφωνίζοντας:

— Θέλω νὰ τὰ φιλήσω δλα-δλα... Τὰ τραπέζια, τίς καρέκλες, τοὺς καναπέδες, τὰ πορτοπαράθυρα!...

Ἡ κυρία Ἀσπασία καὶ ἡ Νινόν τὸν κύτταζαν περίεργα, ὅπως κυττάζει κανεὶς ἓνα ζῶο που κάνει χίλιους-δύο μαϊμουδισμούς.

— Μὴν κάνετε ἔτσι, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ἡ Νινόν. Μπορεῖ νὰ πάθης τίποτε...

Ὁ Προκόπης ἠρέμησε.

Στάθηκε μιὰ στιγμή σκεπτικὸς κ' ὕστερα ἄρχισε νὰ γελάη τρανταχτὰ, πλατυὰ, βροντερά.

— Χά... χά... χά!...

Γελοῦσε καὶ κύτταζε κατὰματα τὴν κυρία Ἀσπασία.

— Χαχαχαχαχά !

Ἡ κυρία Ἀσπασία ἀπόρησε.

— Γιατί γελάει ἔτσι; ρώτησε ἡ Νινόν.

Μὰ πρὶν προλάβῃ ἡ κόρη τῆς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ὁ Προκόπης τῆς φώναξε γελῶντας πάντα μὲ τὴν καρδιά του:

— Ὡστε... σὰν νὰ λέμε, ὁ γυιὸς μου...

— Τί ἔκανε ὁ γυιὸς σας ;

— Ὁ γυιὸς μου... τὴν κόρη σου... Χαχααά...

Ἡ κυρία Ἀσπασία βαρυσυνέφιασε.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε ; ρώτησε πειραγμένη. Τί ἐννοεῖτε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε τί ἐννοεῖτε.

— Νὰ σὰς πῶ. Γιατί ὄχι; Ἐλάτε δῶ.

Τὶς πήρε καὶ τίς δυὸ ἀπ' τὸ χέρι καὶ τίς κάθησε δεξιά κι' ἀριστερά του στὸν καναπέ.

— Λοιπόν, που λέτε, συνέχισε, ἔχουμε καὶ λέμε: Ἰούλιος πούγινε ὁ γάμος καὶ Γενάρης σήμερα, δεκατέσσαρες τοῦ μηνὸς μάλιστα, πόσα μὰς κάνουν; Πόσους μῆνες μὰς κάνουν λέω; Δὲν μιλάτε; Νὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ; Για νὰ γεννηθῇ ἓνα μωρὸ μὰς χρειάζονται ἀκόμα δυὸ μῆνες καὶ δεκάξη μέρες. Πῶς εἶπατε; Δὲν λέτε τίποτα; Λοιπόν, κυρὰ συμπεθέρα, κυρία, ἤθελα νὰ πῶ καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶς, λοιπόν ὁ γυιὸς μου τὰ κατάφερε μιὰ χαρὰ. Πρὶν παντρευτῇ ἀκόμα, ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς ἀρραβώνιας του κανόνισε τίς δουλειές του ἄψε-σβῦσε ! Ὅριστε ;

Ἡ δυὸ γυναῖκες σῶπαιναν.

— Δὲν μιλάς ἐσύ; εἶπε ὁ Προκόπης στὴ Νινόν. Δίκηο δὲν ἔχω; Μίλα λοιπόν...

Ἡ κυρία Ἀσπασία τινάχτηκε ἀποτομα ὀρθῇ.

— Εἶνε καιρὸς νὰ πάψουν αὐτὲς ἡ ἀηδίες, αὐτοὶ οἱ γελοῖοι ὑπαινιγμοί, εἶπε. Μιὰ κόρη Καλαντζῆ, κύριε Κόλα, δὲν εἶνε δυνατόν ποτέ, σὲ καμμιά περίστασι, νὰ λησμόνησε τ' ὄνομά τῆς, τὴν ἀνατροφή τῆς, τίς οἰκογενειακὲς καὶ ἀτομικὲς ἀρχές τῆς, μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε νὰ κάμη αὐτὸ που λέτε.

— Σοβαρὰ μιλάς ; εἶπε ὁ Προκόπης. Μὰ ἐδῶ μιλοῦν οἱ ἀριθμοί... τὰ νούμερα.

— Τὰ νούμερα... τὰ νούμερα ! Πιθανῶς νᾶνε ἔτσι, μὰ ἐγὼ ξέρω τὴν κόρη μου καλά. Θᾶγινε ἴσως κανένα θαῦμα. Ποιὸς ξέρει; Γι' αὐτὸ θάπρεπε νὰ μιλήσῃ στὴν περίστασι αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη.

Ὁ Προκόπης σηκώθηκε ὀρθῶς.

— Οὐφ, κυρὰ συμπεθέρα! φώναξε. Τώρα πειὰ δὲν κρατιέμαι. Τώρα θὰ τὰ πῶ δλα μαζὺ κι' ἄς θυμώσης. Κολοκύθια λοιπόν, ἀγκινάρες, μαρούλια μὲ τὸ ξύδι!.. Ναι, ναι, ἔτσι εἶνε. Τί γυρεύει ἐδῶ ἡ ἐπιστήμη; Τὰ πράγματα εἶνε ὀλοφάνερα. Καὶ ἐξ ἄλλου δὲν κάνανε καὶ κανένα κακὸ τὰ παιδιὰ. Ἀρραβωνιασμένα ἦσαν, βιαστήκανε λιγάκι, αὐτὸ εἶν' ὄλο. Μὴ τὸ μαλλῶσης λοιπόν τὸ κορίτσι, σὲ παρακαλῶ. Οὔτε κι' ἐγὼ θὰ κυτσαδιάσω τὸν δικό μου. Τόσο τὸ καλύτερο ἐξ ἄλλου. Βιαστήκανε τὰ παιδιὰ νὰ φέρουν στὸν κόσμον τὸ γρηγορότερο τὸ ἐγγονάκι μου. Μὲ γειὰ τους μὲ χαρὰ τους τὸ λοιπόν.

Μὲ γειὰ τους μὲ χαρὰ τους τὸ λοιπόν.

Μὲ γειὰ τους μὲ χαρὰ τους τὸ λοιπόν.

Μὲ γειὰ τους μὲ χαρὰ τους τὸ λοιπόν.

Μὲ γειὰ τους μὲ χαρὰ τους τὸ λοιπόν.

Μὲ γειὰ τους μὲ χαρὰ τους τὸ λοιπόν.

Μὲ γειὰ τους μὲ χαρὰ τους τὸ λοιπόν.

Μὲ γειὰ τους μὲ χαρὰ τους τὸ λοιπόν.

Μὲ γειὰ τους μὲ χαρὰ τους τὸ λοιπόν.

(Ἀκολουθεῖ)